

skat i det hele taget er rigtig, hvad der jo kan være delte Meninger om, er det ogsaa rigtig, at de store Formuer og Indtægter have bedst Raad til at svare Skat; derfor kan den stigende Skala ikke volde nogen Forstyrrelse. Med Hensyn til Værdiskatten kunde jeg endnu have Lyst til at sige, at hvis en eller anden Rigmand, f. Eks. en af de amerikanske Millionærer, fik i Sinde at købe — ja der var jo intet i Vejen for at tænke os, at han købte enten den ene eller begge Sider af Østergade og prioriterede disse Ejendomme til Skorstenene og saa sagde: Vær saa god, tag nu bare eders Skat der, saa var der ingen Formue, da Manden boede i Udlandet, og hvad skulde man saa gøre ved ham? At en af de dyreste Pletter i vort Samfund ikke kunde svare nogen som helst Skat hverken af selve Grundskatten, fordi vi havde givet Afkald paa den, og heller ikke af Formuen, fordi der ingen var, gør, at den blev ganske værdiløs. Vi kunne jo ogsaa tænke os, at de store Herregaarde blev prioriterede til Skorstenene og købte af Udlændinge, som boede i Udlandet, saa var Følgen, at vi hverken af vore største Herregaarde eller vore dyreste Grunde kunde faa nogen Skat. Det er Følgen af det System, der er talt om af det ærede Medlem for Køge og det ærede Medlem for Odense, og alle kunne se, at det er et System, vi absolut ikke kunne bruge. Et eller andet Sted maa vi kunne faa Skat af disse dyreste, skønneste og bedste Pladser, vi have.

Jeg har blot ønsket at sige disse Ord, fordi jeg vilde slaa til Lyd for denne Tanke, og jeg haaber, det maa ende med, at denne Værdiskat bliver bibeholdt, hvordan det saa gaar med det andet. Der kan godt tages alle mulige Dispositioner, der kan være Tale om; f. Eks. hvis Skatten skulde overstige den nuværende Skat med et alt for stort Beløb, kunde det meget godt laves saaledes, at den kunde afkortes med visse Procent for et vist Tidsrum, f. Eks. 10 Aar. Hvis den ny Skat oversteg den gamle med 50 pCt., kunde man godt slippe med i 10 Aar at svare en Brøkdæl, og hvis denne Tillægsskat kun androg et lavt Beløb, kunde den godt tillægges. Det er Ting, der kunne ordnes, og jeg haaber, at Værdiskatten med saadanne nødvendige Ændringer maa blive bibeholdt. Dermed skal jeg anbefale, at vi nu maa anerkende de Tanker, der ere komne fra Landstingets Side; selv om der er noget, der skal ændres, maa vi anerkende Hovedtanken. Det kunde maaske tænkes, at der var Venstremænd,

der vare bange for, at Landstinget Stilling skulde blive for god, men det mener jeg, der ikke er nogen Grund til at frygte for. Det er desværre ikke saa vel, at Landstinget i mangt og meget vil følge vore Anskuelser og efterkomme vore Krav i en hel Mængde andre Spørgsmaal. Jeg vilde ønske det, men jeg er bange for, at det ikke vil ske. Men naar Landstinget nu en Gang gaar i den rigtige Retning, er der kun Grund til at anerkende det, og vi, som ere Venstremænd, ikke af Navn, men af Gavn, og virkelig tro paa, at det er Selvstyret, som skal bidrage til, at Folk gaar frem i Udvikling, vi have saa vist langt tilbage, inden vi kunne haabe og vente at blive enige med Landstinget. Derfor behøve vi ikke at være bange for, at det skal gaa hen og tage Tøten. Vi Venstremænd have nok at kæmpe og arbejde for, som de Herrer deroppe ikke ville være med til. Naar de derfor komme med noget, vi kunne anerkende, skulle vi ogsaa slaa til og være glade over, at Udviklingen dog har ført til, at de nu maa indrømme Ting, som de ikke før have villet være med til. Vi maa paaskønne, at de have anerkendt en Tanke, de før ikke have villet være med til, nemlig Tanken om en saadan Værdiskat. Ere de nu blevne Fremskridtsfolk, lad os saa ikke blive konservative og sige: Vi tør ikke røre ved det bestaaende. Lad os vise, at vi ere Fremskridtsfolk, og at vi tør gaa med til en Forandring. Men vi skulle for øvrigt gøre det paa en lempelig Maade. Naar der er Tale om Revolution i Byerne og paa Landet, saa er det i mine Øjne nærmest et Skræmmebillede. Naar der er talt om, at en Tønde Hartkorn skulde være 20,000 Kr. værd, er det noget, der ikke har ret meget med Virkeligheden at gøre. Jeg tror ikke ret meget paa Revolution; i alt Fald vilde det være mærkeligt, om det skulde være os, der vare bange, og de konservative, der gik i Spidsen. Jeg vil advare mod at blive for konservative, men holde paa vort Navn som gode Fremskridtsmænd og ikke blive bange for Fremskridt, fra hvilken Side det end kommer.

N. Andersen: Naar man sammenligner den Diskussion om Skattereformerne, som fandt Sted i November Maaned, med den Diskussion, vi nu have ført i Gaar og i Dag, vil enhver nogenlunde opmærksom Iagttagelse straks bemærke en ganske overordentlig Forandring. Denne Forandring giver sig navnlig i første Række Udslag deri, at medens vi i November maatte høre